

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.380 van 4 april 2011
in de zaak A. 198.978/IX-7049**

In zake : Guy ABBEEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuel Jacubowitz
 kantoor houdend te 1160 Brussel
 Tedescolaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de stad DENDERMONDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 28 januari 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 16 december 2010 van de burgemeester van de stad Dendermonde waarbij aan Guy Abbeel de tuchtstraf wordt opgelegd van de inhouding van 3 % van de wedde gedurende één maand.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Elsbeth De Vylder, die loco advocaat Tom De Sutter verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleekere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is hoofdinspecteur van politie bij de lokale politie te Dendermonde.

3.2. Op 21 januari 2010 adieert de korpschef van de lokale politie te Dendermonde de hogere tuchtoverheid van de verzoeker in verband met “seksueel/erotisch getinte bedoelingen en handelingen die [de verzoeker] zou uitgevoerd hebben tegenover verschillende vrouwelijke collega’s in het korps van de Lokale Politie Dendermonde” in een min of meer ver verleden, maar ter kennis gebracht van de korpschef op 11 januari 2010.

3.3. De verzoeker neemt op 7 april 2010 kennis van het inleidend verslag van 29 maart 2010 van de burgemeester van de stad Dendermonde, de hogere tuchtoverheid.

3.4. Op 4 mei 2010 dient de verzoeker een verweerschrift in, waarin hij onder meer vraagt om te worden gehoord.

Op 17 mei 2010 wordt de verzoeker door de hogere tuchtoverheid gehoord.

Op 18 mei 2010 vinden nog twee verhoren plaats, beide in afwezigheid van de verzoeker.

3.5. De hogere tuchtoverheid betekent op 4 juni 2010 haar voorstel tot zware tuchtstraf van inhouding van 3 % van de brutomaandwedge gedurende één maand.

3.6. Op 9 juni 2010 dient de verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad.

De inspecteur-generaal van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie stelt in zijn deskundigenverslag dat “de tuchtoverheid [haar] beslissing gegrond heeft op onrechtmatig verkregen inlichtingen waardoor [haar] beslissing behept is met een nietigheid” en concludeert dat “de hogere tuchtoverheid geacht wordt af te zien van enige bestraffing”.

De verzoeker legt op de hoorzitting voor de tuchtraad een pleitnota neer. Van de hoorzitting wordt een proces-verbaal opgesteld.

3.7. Op 22 oktober 2010 adviseert de tuchtraad “dat de hogere tuchtoverheid niet op een regelmatige wijze kennis heeft gekregen van de feiten en zij dus dient af te zien van vervolging; dat indien de hogere tuchtoverheid dit advies niet zou volgen zij voor de feiten geen afzonderlijke tuchtstraf kan opleggen zonder artikel 7TWP te schenden, reden waarom zij dient af te zien van de vervolging; dat indien de tuchtoverheid dit advies niet zou volgen zij de verhoren van 18 mei 2010 dient te weren uit de debatten omdat deze verhoren niet op

tegenspraak werden gehouden; dat de feiten niet bewezen zijn, reden waarom de tuchtoverheid dient af te zien van verdere vervolging”.

3.8. Met een ter post aangetekende brief van 23 november 2010 stelt de hogere tuchtoverheid de verzoeker ervan op de hoogte de intentie te hebben van het advies van de tuchtraad af te wijken en hem de zware tuchtstraf van “inhouding van wedde van 3 % gedurende 1 maand” op te leggen.

De verzoeker dient hiertegen op 3 december 2010 een verweerschrift in.

3.9. Op 16 december 2010 beslist de hogere tuchtoverheid om de verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van 3 % van de brutomaandwedde gedurende één maand op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing. Zij is aan de verzoeker ter kennis gebracht op 17 december 2010.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de verzoeker

5. De verzoeker wijst erop dat het bestaan van een ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel reeds is aanvaard wanneer de betrokkene het

voorwerp uitmaakt van “verdachtmakingen of minachting”. Dat is ook te dezen het geval, want wanneer de bestreden beslissing uitgevoerd wordt, zullen de leden van het korps te Dendermonde overtuigd raken van de schuld van de verzoeker. Bepaalde omstandigheden, die buiten het gewone liggen, rechtvaardigen dat hij dit moreel nadeel niet moet ondergaan. Hij wijst daaromtrent op “een zekere ruchtbaarheid” die een tuchtstraf steeds verkrijgt en vervolgens op zijn hoedanigheid van hoofdinspecteur van politie -waaruit volgt dat hij voor een optimaal presteren moet kunnen rekenen op het vertrouwen, respect en gehoorzaamheid van de collega’s- en op de aard van de ten laste gelegde feiten -“bepaalde zedenfeiten ten opzichte van enkele vrouwelijke collega’s”- met het gevolg dat hij van de korpswerking uitgesloten wordt.

Ter terechtzitting wijst de raadsman van de verzoeker erop dat de beoordeling van het nadeel niet mag verzanden in een theoretisch betoog en hij stipt een aantal concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat de bestreden beslissing hem effectief een nadeel berokkent, onder meer doordat hij niet meer mag functioneren als gastdocent in de politieschool en hij buiten de pedagogische cel van de politieschool geplaatst is, doordat hij zijn functie van stagecoördinator verloren heeft, doordat een niet-uitgeklearde tuchtstraf zijn functioneren bemoeilijkt en doordat zijn administratieve situatie geblokkeerd is zolang de problematiek van de tuchtstraf niet uitgeklaard is.

Beoordeling

6. Het verzoekschrift moet een uiteenzetting bevatten van de feitelijke gegevens die het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk maken. De preciseringen met betrekking tot het nadeel op het vlak van de uitbouw van zijn carrière, die de verzoeker ter terechtzitting laat formuleren, kunnen niet bij de beoordeling betrokken worden, aangezien zij niet aan het verweer van de tegenpartij en aan het onderzoek van het auditoraat zijn onderworpen, terwijl ook niet blijkt dat de verzoeker die argumenten niet in zijn verzoekschrift had kunnen aanbrengen.

7. Om een moreel nadeel vastgesteld te zien verwijst de verzoeker in de eerste plaats naar de bekendheid die de hem opgelegde tuchtstraf krijgt binnen en buiten het korps.

Opgemerkt wordt daaromtrent dat de tuchtstraf de inhouding van de wedde van de verzoeker betreft; dit is een beslissing die enkel geldt binnen de relatie tussen de verzoeker en het bestuur en waarmee geen ander iets te maken heeft. De enige die aan dergelijke beslissing bekendheid mag geven is de verzoeker zelf. In ieder geval toont hij niet aan dat derden hun discretieplicht op dat vlak te buiten zouden zijn gegaan. Wordt de tuchtstraf toch bekend en ziet men daarin een bewijs van schuldig gedrag, dan ligt dit derhalve aan de verzoeker zelf.

8. De verzoeker wijst erop dat hem “zedengebeurtenissen tegen collega’s” ten laste gelegd zijn, wat zijn situatie op het vlak van het nadeel bijzonder maakt. Die omschrijving is wel erg overtrokken, aangezien de bestreden beslissing spreekt van “sexueel/erotisch getinte bedoelingen en handelingen tegenover vrouwelijke collega’s”, hetgeen blijkens het dossier neerkomt op ongepaste flauwigheden die een gebrek aan ernst en zelfbeheersing in de omgang met vrouwen verraden en die in een professioneel milieu niet acceptabel zijn; overigens heeft de procureur des Konings daarover ook geen strafvordering op gang willen brengen.

Het verwijt van lichtzinnigheid in zijn professionele relaties is voor de verzoeker niet dermate belastend dat het niet kan hersteld worden door een vernietigingsarrest.

9. De verzoeker verwijst, om het bijzondere van zijn geval te bepleiten, ook naar zijn hoedanigheid: hij is hoofdinspecteur en moet gezag kunnen doen gelden. Het is evenwel niet duidelijk wat daar “bijzonder” aan is in vergelijking met elkeen die een gezagsfunctie -zowel binnen het bestuur als naar buiten toe- bekleedt en die de belasting van een tuchtstraf met zich meedraagt.

10. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet aangetoond.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 4 april 2011,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche